

## Janez Jalen | Zlati cveti

**Z**elene ozimine in preorane njive, rjavkaste travnike in odganjajoče meje je zjutraj belila slana. V prisojnih legah jo je pobralo prvo sonce. Tudi v osojah ni dolgo obstala. Okrog poldne se je pričel veter poigravati s cvetjem na češnji. Podsončnik je čimdalje bolj zanašal čebele in jim kaj kmalu posušil pašo.

Pod noč je potegnil jug. Zganjal je oblake in zagrinjal z njimi zasnežene vrhove gora. Zarja je ugašala kakor za mračnimi zastori. Drozeg in kos sta se pozno v mrak skušala, kdo ji bo lepše zapel v slovo.

Večer je bil gorak in tih in dokaj svetel. Skozi oblake je tu pa tam pogledala naraščajoča luna. Ponekod so že ugašali luči in legali k pokoju.

Pri Gorjancu je bilo pa vse razsvetljeno. Še raz vogal hiše se je razgledovala žarnica po dvoru in kakor opominjala, naj kdo spravi pod streho brano in plug, da ju ne namoči dež ponoči. Tomaž in Florijan sta pustila vse vnemar. Še konje bi bila skoraj pozabila spreči. Sta bila vsa zbegana. Preveč neutegoma so ju prišli klicat na polje, naj se vrneta domov. Je bil zdravnik nasvetoval, da naj nič več ne čakajo in naj takoj previdijo mamó.

Na male duri, v zatišje na kljuko zidane hiše, svetloba ni segla. Počasi in tiho kakor duh je stopila iz veže Polonca. Pogladila si je z rokami pristrižene in nakodrane lase, sedla na kamenito stopnico, skrila objokan obraz v dlani in zaihtela: »O Bog, o Bog! Mama, naša mama!« Po licih so ji pridrsele solze. Ni si jih otrla. Druga za drugo so kápale na temen predpasnik.

Na poti za hišo so se oglasili pridrževani koraki in pridušeno šepetanje. Polonca je prisluhnila, pa ni mogla razločiti, kateri dve ženski se pomenkujeta. Nekaj ji je reklo, da govorita o mami. O čem naj bi drugem. Rada bi slišala, kako sodita. Vstala je in po prstih odšla vzdolž zidu.

»Sko-vik, sko-vik, sko-vik.«

Polonca se je zdrznila in obstala. Ni bila babjeverna, pa jo je rezek glas nočnega ptiča prav v srce zbodel. Ozrla se je in zagledala skovirja, ki je pravkar sédel na vrh droga elektrovoda. Hkrati je razločno razumela pritajen pogovor na poti:

»Umrla bo. Ji že mrtvaška ptica poje.«

Polonca je spoznala po glasu Novakúljo.

»Nerodno se bo naredilo Gorjančevim,« je pripomnila Kraljéva.

»Tomažu ne bo kazalo drugače, kakor da se oženi. Drugi se bodo pa razšli vsak po svojem.«

Skovir z droga je neslišno odletel in zginil v temi.

»Ne bo se mu tako zelo mudilo. Nekaj let bi že lahko potrpel s teto Jero, čeprav ni kaj prida vajena gospodinjtva. Samó če bi hotel. Bi bilo za vse še najbolje. Razgledali bi se vsak na svojo pravo stran.«

Polonca je vedela, da njena mama Kraljevo ceni kakor razumno in pametno žensko. Kljub temu je sosedo obdolžila sebičnosti. Seveda. Tomaž naj bi čakal, dokler ne odrase njena hči Tončka, potem naj bi pa njo vzel. Res je bila Kraljeva Tončka prikupna mladenka in kar prava za bodočo gospodinjo pri Gorjancu. Polonca jo je doslej rada imela. Nobene vrstnice v vasi ne bolj. Ta trenutek jo je pa zamrzila. Zazdelo se ji je, kakor bi Tončka izpodrivala njeno mamo in ji želela smrti.

»Vse drugače bi bilo, ko bi se Polonca ne šolala,« je zamodrovala Novakulja. »Kaj pripravna je videti in za nobeno delo je ni sram prijeti. Potem bi se nikomur nikamor ne mudilo.«

Netopir je priprhotal čez sleme hiše. Polonca je pa za hip zatrmoglavila, da ostane doma in se poprime gospodinjstva koj po maturi, za katero je celo upala, da je bo oproščena. Pa saj mama ne sme umreti, so se uprle njene misli.

»Morebiti bi bilo res bolj prav, da Gorjanka hčere ni tako visoko šolala. Zemlji je škoda dekliča. Ta bi znala dvigniti domačijo, kamor bi se primožila.«

»Prav vašega Jožeta, tisto koleštro, bi vzela, seveda,« je molče odgovorila Kraljevi Gorjančeva osmošolka in se trdno odločila dovršiti tudi vseučilišče.

Izpod nastrešja se je bil spustil pajek Polonci na roko. Brsnila ga je na tla.

»Jaz pa mislim,« je glasno spregovorila Novakulja, »da se Gorjančevi preveč na zdravnika zanašajo. Z domačimi zdravili naj bi poskusili. Če bi Mina pila srčno moč —«

»Pojdiva jo še enkrat pogledat in ji nasvetujeva.«

»No le,« je koj pristala Novakulja Kraljevi.

Ženski sta odšli okrog vogala na velike duri. Polonca se je zavedala, da bi se morala vrniti prav za prav nazaj v hišo in spregovoriti z obiskovalkama vsaj nekaj besedi. Spodobilo bi se. Pa ni zmogla. Bala se je, da bi nehote izdala svojo nejevoljo zavoljo pogovora, kateremu je bila pravkar prisluškovala. Utegnilo bi biti še bolj narobe. Stopila je iz teme pod napuščem in odšla na pot mimo sadovnjaka, da se sprehodi in pomiri misli.

V mlakužah na Blatih so regljale žabe. Dolge večere jih je včasih poslušala Polonca in se ni naveličala sanjariti. Danes jih skoraj ni slišala. Vse preveč jo je skrbela mama.

Pred leti, ko je umrl oče, hodila je še v domačo šolo, ji je bilo hudo. Jokala je z drugimi vred, najbolj zato, ker je videla mamo vso skrušeno. Čez nekaj tednov se je stepla z dečkom, ki ji je ponagajal, da bo dobila pisanega očeta. Ni strpela, čeprav jo je bilo sram. Morala je vprašati mamo, če se res misli možiti. Mati jo je najprej začudeno pogledala, potem ji pa pojasnila kakor odraslemu človeku: »Čemu nam bo tuj moški pri hiši. Saj znajo fantje že vse sami postoriti. In pridni so tudi. Morebiti

zato,« mama se je smehljala, »da bi tebe odrival, ki si najmlajši otrok in samó ti dekle, in« — mati je pomolčala —. »Kaj bi ti še dlje prikrivala, ko že sama vidiš. Izmed vseh otrok imam tebe najrajši.«

Od tistega časa sta se vsak dan bolj navezovali druga na drugo in sta si sedaj že kakor sestri.

Pri gosposki vili onkraj Blat je hripavo in zamolklo lajal stari pes Hektor.

Polonca si ni mogla več tajiti. Res bi se razšli, kakor se speljejo ptiči iz gnezda. Nič več bi ne imeli pravega doma. Sama bi z doto, ki bi ji pripadla, že nekako doštudirala. Seveda, medicine ne. Če bi pa tudi Florijan in Tine in Tonej hkrati zahtevali svoje deleže, bi Tomaž težko zmogel in domačija bi se zamajala.

»Ne, ne,« je sklenila Polonca roke, »mama nam ne smejo umreti. Saj zavoljo starosti lahko žive še dvajset let in dlje.«

Z nizko sklonjeno glavo je šla Polonca po poti naprej skozi noč in sama ni vedela, kdaj je prispela na ovinek pri križu. Iz razmišljenosti so jo predramili umirjeni koraki. Prestrašila se je. Umakniti se ni mogla več. Kdor koli je, bi mislil, da jo je strah, ali pa bi jo celo obdolžil, da beži, ker jo je zalotil na nepošteni poti.

»Dober večer!«

»Bog daj!« Gorjančeva Polonca se je za hip nasmehnila in pozabila na vse svoje stiske. Srečala je znanca, Tidičevega Janeza, ki se je pred kratkim skozi revščino in pomanjkanje prebil do doktorja vsega zdravilstva. Drug drugega sta se razveselila.

»Janez!«

»O, Polonca!«

Oblaki so se razmaknili. Luna je obsijala belo pot. Mladi doktor, sin železniškega čuvaja, je pogledal v obraz dijakinji z dokaj premožne kmetije na drugem koncu domače župnije. Uro hodá je bilo daleč od čuvajnice do Gorjanca.

»Jokala si, Polonca,« se je začudil. In je ponagajal: »So ti mar po novem življenju duhteče pomladne sape razmajale mir srca?«

»Ne govori norčij, Janez! Mama nam je na smrt zbolela.« Polonci so se spet zalesketale solze v očeh.

»Vaša mama,« se je začudil Janez. »Kaj ji je?«

»Zdravnik je ugotovil težko pljučnico. Boji se, da srce ne bo zdržalo. Saj ni čuda, kar je pretrpela po očetovi smrti. Sama sem jo slišala večkrat zdihovati: 'Oh, Tonej, Tonej! Zakaj si nas pustil sámel!' In kasneje, ko je še Franceta ubilo. Trdno je preverjena, da bi ga ne bilo, če bi oče še živel.«

Polonca je hitela pripovedovati Janezu in mu zaupala, kakor bi komaj komu drugemu. Kar nekako odleglo ji je. Ko sta pa dospela vstric domače hiše, se je domislila in je zaprosila, naj bi še on pogledal mamo.

Janezu je bilo nerodno. Zavedal se je svoje neizkušenosti in kar nič ni maral posegati v odredbe pri ljudeh priljubljenega zdravnika. Utegnili bi ga obdolžiti, da se dela učenega. Sodili bi morebiti celo, da hoče koga izpodrivati. Sam sebi bi pa tudi nerad snedel veljavo. Nekaj bo že moral ukreniti, ko ne more odreči Polonci.

Onstran hiše, na dvorišču, je poskočilo žrebe. Kobila je narahlo zarezgetala. Tomaž je napajal konje. Prej ni utegnil.

Male duri so narahlo zaječale. Tiho, kakor bi šel kropit mrliča, je stopil Janez za Polonco čez prag.

V hiši za mizo sta sedela Florijan in Tine. Časopis je ležal pred njima. Pa nista brala. Ugibala sta, kdaj najprej bi utegnil priti Tonej, kateremu so brzojavili, da mu je mati na smrt zbolela. Oba je skrbelo, če bo še videl mamó živo in pa če ga bodo sploh spustili od vojakov na dopust. Pri postelji so pa stale Novakúlja, Kraljéva in Kleménca. Janez je voščil dober večer, prikimal obema fantoma, ženske je pa mrko pogledal. Razumele so. Odmaknile so se in odšle.

»Kje pa hodiš?« je kakor poočitála mati hčeri. »Jaz se ne morem pogovarjati z ženskami, ko —.« Bolnica je hotela še nekaj povedati, pa je samo zaječala. Preveč jo je zbudlo v prsih.

»Novega zdravnika sem vam privedla, mama,« se je opravičevala Polonca, »Vidičevega Janeza.«

Mina je gledala, kakor bi prišleca ne mogla takoj spoznati. Čez čas se je prijazno nasmehnila, kolikor je pač zmogla: »Saj ste res vi, gospod.«

»Nikar me ne vikajte, Gorjančeva mama!« je ugovarjal Janez. »Kar vselej ste mi odrezali kruha, kadar sem pribosopetil k vam.«

Mini se je dobro zdelo: »Res utegneš pravo vdéti, ko se nisi prevzel.«

Florijan in Tine sta odšla. Pri bolnici sta ostala samo Polonca in Janez. Nič več se ni obotavljal in pomišljal. Bila ga je ena sama skrb. Gorjanka se mu je vsa zaupala. Celó mokrega obkladka se ni branila. Napravila sta ga ji otroka, Polonca in Janez.

Še čez polnoč je ostal doktor Vidic pri Gorjancu; dokler ni Mini odleglo. Preden je odšel, je ostro zabičal, da mora imeti bolnica mir in da naj ne puste žensk postajati okrog postelje. Gorjanka ga je hvaležno pogledala.

Tomaž Janezu ni pustil iti peš domov. Zapregel je koleselj, da ga popelje.

Voz je oddrdral z dvora. Mama pa je poklicala hčer in ji zaupala, da je trdno prepričana, če bi pila še čaj iz korenin srčne moči, bi prav gotovo ozdravela. Pa da bi morala Polonca zdravilno zel sama nabrati. Po vrh Pečí je je bilo včasih vse zlato nasuto.

»Bom, mama. Koj jutri za dne,« je bila brž voljna hči.

Zunaj se je vlil dež. Mama je kmalu za rožnivenec dolgo zaspala. Polonca pa vso noč ni zatisnila očesa.

Proti jutru se je zjasnilo, bolnici pa je narasla vročina. Pričela je blesti. Venomer je podila hčer od postelje in ji ukazovala, naj že vendar gre nabirat srčne moči in zlatih rož. Dolgo je Polonca ugovarjala in mirila mater. Sredi dopoldneva pa le ni mogla več drugače, kakor da je vzela kopoljo in košarico in odšla v Péči.

Pomladno sonce je sijalo na odcvele kurjice in na zadnje žareče grme resja. Ptiči so peli vsenaokrog. Gorjančeva Polonca pa je šla navkreber proti skalam vsa sključena, kakor bi nosila težak križ na Kalvarijo. Bila je en sam živ vzdih:

»O Bog, o Bog, o Bog! Naša mama! Kaj bo z nami? Naša maaama —!«

**U**trujena in prepotena je Polonca sedla pod živozeleno odganjajoč macesen, da se oddahne, preden se spusti po melu navzdol. Skoraj kopáto košarico nakopane srčne moči je postavila predse. Vse polno je je cvetelo še okrog nje. Sonce je na široko odprlo drobne, zlate cvete. Kakor bi bilo nebo razsulo polno perišče najmanjših zvezdic v še vedno mrtvo rjavo travo, se je zdelo Polonci. Čez temne drvošče Zavrhom je narahlo bučal veter. Z Begunjščice so se belili dolgi plazovi snega. Med polji in vasmi in zaraščenimi brežinami se je srebrila Sava. Pa Polonca se ni razgledovala naokrog. Še manj ji je prišlo na misel, da bi se obrnila in pogledala, kako se okrog Triglava pode oblaki. Zamišljeno je opazovala temne korenine, zelene lističe in veneče zlate cvete v košarici pred seboj.

Kamen je padel v grušč. Nehote se je Polonca ozrla za zvokom. Ugleдалa je gamsa, ki je hitel po strmini navzgor. Ni se dolgo čudila drznim skokom. Zastrmela se je v belo skalo, gosto poraslo z najlepše razcvelimi mešenikeljci. Bogata vezenina, široko obrobljena s srebrom, se podobno zlati raz dragocen velikonočni mašni plašč. »Primula auricula,« je glasno spregovorila Polonca latinsko ime in hkrati že vstala, da si od blizu ogleda zlato cvetočo lepotijo.

Za gozdovi na ravnini sredi polja je sonce prečudno jasno osvetlilo mogočno cerkev in zvonik. Polonca se je zastrmela v daljavo. »Brezje«, si je zašepetala. Zazdelo se ji je, kakor bi bilo nebo namignilo, naj nabere dišečega cvetja in naj ga otroško vdano in zaupno ponese na oltar Božje matere, ki je hkrati tudi Mati Slovencev. Trdno je bila preverjena, da potem njena mama ne bo umrla. Vedela je sicer, da oblasti prepovedujejo trgati dokaj redko cvetje, in je prepoved odobraval. Pa — kadar gre za življenje matere, se morajo umakniti vsi obziri in pomisleki.

Polonca ni hotela skale oropati od Boga dane ji lepote. Odbrala je samo najlepše cvete, jim pridejala nekaj posrebrenih listov in položila oboje v košaro na vrh nabrane srčne moči. In kakor bi se ji čimprej mudilo k Mariji Pomočnici, je Polonca odbrzela po melu navzdol. Pod Škokom je prepodila zajca. Ni utegnila gledati za njim.

Sredi Preseka je Polonca obstala in si zastrla z roko oči. Na Rebri, koj za plotom, je ugledala moškega. Ni se motila. Počasi je stopal navkreber doktor Vidic. Polonca se je prestrašila zavoljo mame. Vsa nestrpna je pričela teči.

Janezov obraz je bil zaskrbljeno zamišljen. Mladi zdravnik ni znal prikriti svoje nejevolje. Poočital je Polonci, da bi bilo dokaj bolj prav, če bi se ne ganila od materine postelje, ko vendar lahko vsak čas —. Ni si upal izreči svoje misli do konca.

»Mama ne bodo umrli. V tej košari nosim njih zdravje,« je oporekala Polonca. Nekako skrivnostno je še pristavila: »In v svoji verni duši.«

»Misliš?« je skomizgnil z rameni Janez in pogledal cvetje v košari: »Seveda. Potentilla anserina, peteroprstnik, srčna moč. Ne tajim zdravja iz rož, ne precenjujem ga pa tudi ne.«

Segel je z roko v košaro in vzel iz nje nekaj nakopanih rastlin peteroprstnika in jih pokazal Polonci: »Vprav srčni moči pripisujejo ljudje že od nekdaj izredno zdravilnost. Poglej! Vsaka korenina je kakor odgriznjena. Pravljica ve povedati, da je nevoščljivca zlodja jezilo, ko je srčna moč zdravila kar vse bolezni vprek. Da bi jo uničil in škodoval vernim ljudem, je ponižni cvetlici odgriznil korenino. Srčna moč pa je pognala vse polno drobnih koreninic in ni usahnila. Še naprej živi, zlato cvete in ljudem zdravje deli. Da bi pa zmogla —«

»Ne zanašam se na srčno moč,« je prekinila Polonca Janeza. »Z mešenikeljci izprosim mami zdravje.«

Doktor Vidic je zastrmel. Zaslutil je, kaj bi utegnila namerjati Polonca. Ni ji hotel jemati trdne vere. Kakor rahla slana ob prvem soncu je skopnel njegov sklep, da pripravi čimdalje bolj mu drago dekle na najhujši udarec, na materino smrt. Obmolknil je. Polonca ga je pa narahlo prijela za roko, mu pogledala naravnost v oči in poudarila:

»Razumi vendar. In če svet pade iz tečajev, mati nam ne sme umreti!«

Skoraj molče sta Polonca in Janez prišla nazaj domov h Gorjancu. Bolnici je od trpljenja zastajala sapa. Zdravniška vednost je Janezu govorila, da ne bo zdržala. Polončin obraz mu je pa dopovedoval, da ozdravi.

Bogato po domači zemlji razstresene pomladne lepote je obsevalo božje sonce.

**P**rostorna cerkev na Brezjah, ki dostikrat ne more sprejeti vseh množic pod svoje visoke oboke, se je na Veliko sredo zdela Gorjančevi Polonci kakor zapuščena domačija. Romarjev iz spodnjih krajev ni bilo. Le nekaj okoličanov je stalo pri spovednicah, nekateri pa so pravkar pristopali in odhajali od obhajilne mize. Tudi Polonca se je uvrstila mednje.

Po obhajilu je Polonca odšla v Marijino kapelico. Na oltarju je na vsaki strani tabernakeljna duhtel šopek mešenikeljcev, srebrno obrob-

ljenih zlatih cvetov, katere si je podvizal na prošnjo Gorjančeve osmošolke tja postaviti brat zakristan. Polonca je pokleknila na kamenito stópico, pa se je morala kmalu ogniti strežniku in očetu Bonaventuri, ki je umerjeno in dostojanstveno s pregrnjenim kelihom v rokah prišel iz zakristije in pristopil k oltarju Brezmadežne, da opravi najsvetejšo daritev.

Polonca se je prekrižala in spet sklenila in dvignila roke in se zazrla v obraz Bogorodici. Hotela je moliti in potožiti Mariji svojo stisko, pa se ni znala domisliti pravih besedi. Njeno mlado telo in prečiščena in z angelskim kruhom poživiljena duša — noben cvet se ne zlati tako lepo — sta se pa čimdalje bolj prelivala v eno samo prošnjo. Ustnice so od časa do časa pridušeno zašepetale: »Mama. Naša mama!«

Po povzdigovanju se je Polonci zazdelo, da je Jezušček z napol pritrnim levim očesom pomežiknil, pobožal svojo Mater, ji prikimal in kakor rekel: »Vem, kako ti je bilo hudo, ko si me srečala s težkim križem obloženega.« Polonca ni mogla več zadržati solz. Brisala si jih je z belim robcem in ihtela:

»Mati Slovencev, Mati Slovencev, Mati Slovencev prosi za mamó, prosi, prosi za nas!«

Krčevito je sklenila roke in sama ni vedela, kdaj so ji kolena zadržala okrog oltarja.

Nekako umirjena je vstala. Znova se je zagledala v Marijo. Sedaj je bila Polonca voljna dati vse, tudi svoje življenje, samo da ozdravi mama. Razmišljala in razmišljala je, čemu naj se odreče in kakšne žrtve naj si sama naloži. Zaobljubila se je, da poroma bosa na Brezje, če ne umrje mati.

Polonca se ni utegnila dlje obotavljati. Dokaj pomirjena se je obrnila. Korak ji je zastal. Zagledala je pred sabo doktorja Vidica. Molče sta pokimala drug drugemu.

Polonca je do tal priklonila koleno pred tabernakeljnom. Prav isto je storil tik poleg nje tudi doktor Vidic.

Pred vrati zunaj cerkve se mladi zdravnik ni mogel več premagati. Ozrl se je naokrog. Nihče ju ni videl. Prijel je narahlo deklo za roko, ji pogledal naravnost v oči in zveneče spregovoril:

»Polonca! Zlati cvet!«

»Janez!«

Ni poteklo pet minut. V jasno jutro se je zapodilo po beli cesti proti vencu gorenjskih gora dvoje koles. Doktor Vidic je pozabil na vse cestne predpise. Vozil je vštric s Polonco prav do njenega doma. Ves čas sta spregovorila samo nekaj potrebnih besedi. Vsega bi si itak ne mogla povedati, pa če bi prevozila vse ceste in pota, ki preprezajo slovensko zemljo.

»Kje sta pa hodila, otroka?« je hotela vedeti Gorjanka.

»Na Brezjah, mama.«

»Sta kaj molila zame?«

»Sva,« je odgovoril Janez.

»Prav, prav.«

Bolnica je zaprla oči in po dolgem času spet zaspala.

Polonca in Janez sta po prstih odšla iz hiše. Glasno sta spregovorila šele na vrtu pod cvetočo češnjo.

Visoko nad pred par dnevi preorano njivo je žvrgolel škrjanec.

Hitro minejo leta.

Po slovenski zemlji se je razcvetel majnik kakor že davno ne. V sadovnjakih, po dobrih in gozdovih je veselo prepeval zbor ptičev. Znašal je gnezda, da izvali in izredi nov rod.

Pred oltarjem Marije Pomočnice na Brezjah pa je pisatelj F. S. Finžgar pokropil novo poročeni par. Poznal je vso njegovo zgodbo. Ženin, doktor Janez Vidic, mu je izjavil, ko ga je prišel prosit za počast: »Kjer sem vzljubil Polonco v stiskah in bridkosti vso lepo in objokano, od tam jo hočem popeljati v življenje. In pa. Kaj bi silila v profesorstvo, ko je dokaj drugih bolj potrebnih.«

Kakor bi se Finžgar bal, da ga ne premaga ganotje, je odločno stopil izpred oltarja in odšel v zakristijo. Grede se je ozrl na klečalnik. Gorjanka je na njem sklanjala posrebreno glavo na sklenjene roke. Župnik Finžgar je popravil štolo in sam sebi rekel: »Taka je prava slovenska mati.«

Na drugo stran od mame sta pokleknila ženin in nevesta. Polonca ni še pozabila, kako so jo pekle noge, ko je pred leti bosa priromala na Brezje. Vsi trije so molili za zdrav in pošten rod. Raz oltar pa je mežikal Jezušček z levim očesom. Marija pa se jim je dobrohotno smehljala, kakor bi jim hotela reči: »Nič se ne bojte. Saj vas varujem jaz — Mati Slovencev.«

## **Pepči Marinč | Sence**

**D**olino najino so zdaj v okvir  
usahljanih dni stesnile ure mlačne.  
Na tehtnico srca roké temačne  
polagajo utrujeni večer.

Vonjave davne iz razbite čaše  
odhajajoči veter mi razliva.  
Med jablanami mrak se plaho skriva,  
spomini so prišli od žalne maše.

Po tvojih cestah se minulost plazi,  
tresoča šteje ostrih boli zrna.  
Zavetja iščem kakor slepa srna.  
V odpalem cvetju bela misel gazi.